

Și apoi a sosit ziua în care Addie Moore i-a făcut o vizită lui Louis Waters. Era o seară de mai, chiar înainte de lăsarea întunericului.

Stăteau la un cvartal distanță unul de altul în partea cea mai veche a orașului, cu ulmi și sâmbovine și un singur arțar crescut lângă bordură și peluze verzi întinse de la trotuar până la casele cu două etaje. Ziua fusese cald, dar acum, pe seară, se făcuse răcoare. Merse de-a lungul trotuarului pe sub pomi și se opri acasă la Louis.

Când Louis a venit la ușă, ea i-a spus, Am ceva de vorbit cu tine, pot să intru?

S-au așezat în camera de zi. Îți aduc ceva de băut? Un ceai?

Nu, mulțumesc. S-ar putea să nu stau cât să-l beau. S-a uitat de jur împrejur. Arată bine casa ta.

Diane avea mereu grijă de casă. Fac și eu ce pot.

Tot bine arată, a spus ea. N-am mai fost aici de ani de zile.

S-a uitat pe fereastră la curtea laterală unde noaptea se înstăpânea și până în bucătărie, unde o lumină strălucea deasupra chiuvetei și a bufetului. Totul era curat și ordonat. El o privea. Era o femeie frumoasă, totdeauna o socotise așa. În tinerețe avusese părul negru, dar acum era alb și tuns scurt. Era în continuare suplă, doar talia și șoldurile i se îngreuiaseră un pic.

Pesemne te întrebi ce caut aici, a spus ea.

Păi, nu cred că ai venit până aici ca să-mi spui că locuința mea arată bine.

Nu. Vreau să-ți fac o sugestie.

A?

Da. Un fel de propunere.

Bine.

Nu o cerere în căsătorie.

Nici la asta nu mă gândeam.

Dar e o întrebare cam în genul căsătoriei. Dar nu știu dacă pot acum. M-a cam luat bățul. E ca o căsătorie, nu?

Ce anume?

Bățul.

Poate fi.

Da. Păi, hai c-o s-o spun.

Te ascult, a spus Louis.

Mă-ntrebam dacă ai vrea să vii pe la mine din când în când să dormi cu mine.

Ce? Cum adică?

Adică suntem amândoi singuri. Am stat așa de prea multă vreme. Ani. Mă simt singură. Mă gândesc că poate și tu. Mă-ntrebam dacă vrei să vii și să dormi cu mine noaptea. Și să vorbim.

S-a uitat lung la ea, a privit-o, curios de acum, prudent.

Nu spui nimic. Te-am lăsat fără grai?

Cred că da.

Nu vorbesc despre sex.

Mă întrebam.

Nu, nu sex. Nu așa văd lucrurile. Cred că mi-am pierdut demult orice impuls sexual. Mă gândeam să trecem împreună noaptea. Și să stăm în pat la căldură, prietenește. Să stăm întinși în pat împreună și tu să rămâi peste noapte. Noaptea e cel mai rău. Nu-i așa?

Ba da, așa e.

Ajung să iau pastile ca să dorm și citesc până târziu și apoi mă simt buimacă a doua zi. Nu sunt bună de nimic, nici pentru mine, nici pentru alții.

Mi s-a întâmplat și mie.

Dar cred că aș putea să dorm din nou dacă ar mai fi cineva cu mine în pat. Cineva drăguț. Apropierea. Să stai de vorbă noaptea, pe întuneric.

A așteptat.

Ce zici?

Nu știu. Când ai vrea să-ncepem?

Când vrei tu. Dacă... dacă vrei. Săptămâna asta.

Lasă-mă să mă gândesc.

Bine. Dar vreau să mă suni în ziua în care vii, dacă o să se-ntâmple. Ca să știu să te aștept.

Bine.

Aștept un semn de la tine.

Și dacă sforăi?

Dacă sforăi, sforăi, sau te lași.

El a râs.

Asta ar fi o premieră.

S-a ridicat și a ieșit și s-a întors acasă, iar el a rămas la ușă privind-o, pe femeia aceea de șaptezeci de ani, nu foarte înaltă, cu părul alb, cum mergea pe sub pomi prin peticele de lumină revărsate din felinarul de la colț. Ce naiba, și-a spus. Nu te ambala.

A doua zi, Louis s-a dus la frizerul de pe strada principală și s-a tuns scurt, aproape zero, și l-a întrebat pe frizer dacă mai bărbieră și frizerul i-a spus că da, așa că s-a și bărbierit. Apoi s-a dus acasă și a sunat-o pe Addie și i-a spus: Aș vrea să trec pe la tine în seara asta, dacă mai vrei.

Da, a spus ea. Mă bucur.

A luat o cină ușoară, doar un sendviș și un pahar cu lapte, nu voia să se simtă greu și plin în patul ei, apoi a făcut un duș lung și fierbinte și s-a periat pe îndelete. Și-a tăiat unghiile de la mâini și de la picioare și, la lăsarea întunericului, a ieșit pe ușa din spate și a luat-o pe aleea din dosul casei, cu o pungă de hârtie cu pijamaua și periuța de dinți înăuntru. Era întuneric pe alee și pașii îi scârțâiau pe pietriș. În casa de peste drum era lumină și o vedea din profil pe femeia care stătea la chiuveta din bucătărie. A intrat în curtea din spate a lui Addie Moore, a trecut de garaj și de grădină și a bătut la ușa din spate. A așteptat ceva. Pe strada din față a trecut o mașină, cu farurile aprinse. Îi auzea pe copiii de liceu cum se claxonau unii pe alții pe strada principală. Apoi lumina de pe verandă s-a aprins deasupra lui și ușa s-a deschis.

Ce cauți aici, în spate? a spus Addie.

Am zis că așa nu mă vede lumea.

Nu-mi pasă. Vor afla. O să vadă cineva. Vino pe la ușa din față, pe trotuar. M-am hotărât și nu-mi pasă ce crede lumea. Am făcut asta prea multă vreme — toată viața. Nu mai am de gând să trăiesc așa. Dacă vii pe alee pare că facem ceva greșit sau ceva scandalos, de care să ne fie rușine.

Am fost prea multă vreme profesor într-un oraș mic, a spus el. Asta este. Dar fie. O să vin pe la ușa din față data viitoare. Dacă va mai fi o dată viitoare.

Nu crezi că va fi? a spus ea. E doar o aventură de-o noapte?

Nu știu. Poate. În afară de partea cu sexul, bineînțeles. Nu știu cum o să meargă.

N-ai încredere? a spus ea.

În tine am. Pot să am încredere în tine. Deja îmi dau seama de asta. Dar nu sunt sigur că mă ridic la înălțimea ta.

Ce vorbești? Cum adică?

Dacă am curaj, a spus. Dacă sunt dispus să risc.

Da, dar ești aici.

Așa e. Sunt aici.

Atunci fă bine și intră. Nu trebuie să stăm aici toată noaptea. Chiar dacă nu avem de ce să ne fie rușine.

A urmat-o pe veranda din spate, apoi în bucătărie.

Hai să bem ceva mai întâi, a spus ea.

Bună idee.

Bei vin?

Un pic.

Dar preferi berea?

Da.

O să iau bere data viitoare. Dacă va fi o dată viitoare, a spus ea.

Nu-și dădea seama dacă glumește sau nu. Dacă va fi, a spus el.

Vrei vin alb sau roșu?

Alb, te rog.

A scos o sticlă din frigider și a turnat pentru amândoi câte jumătate de pahar și s-au așezat la masa din bucătărie. Ce-i în sacoșă? a spus ea.

Pijamaua.

Asta înseamnă că ești de acord să încercăm măcar o dată.

Da. Asta înseamnă.

Au băut vinul. Mai vrei?

Nu, nu cred. Putem să vedem casa?

Vrei să-ți arăt camerele și planul.

Vreau doar să știu un pic mai bine unde mă aflu, fizic.

Ca să poți s-o ștergi dacă e cazul, pe întuneric.

Nu, nu la asta mă gândeam.

S-a ridicat și el a urmat-o în sufragerie și în camera de zi. Apoi l-a dus sus la cele trei dormitoare, iar camera mare din față cu vederea spre stradă era a ei. Aici am dormit dintotdeauna, a spus. Gene avea dormitorul din spate și foloseam cealaltă cameră ca birou.

Era o baie la capătul holului și alta lângă sufragerie, la parter. Patul din cameră era foarte mare, cu o cuvertură ușoară de bumbac pe el.

Ce zici? a spus.

Casa e mai mare decât credeam. Mai multe camere.

A fost o casă bună pentru noi. Stau aici de patruzeci și patru de ani.

De la doi ani după ce m-am mutat înapoi aici cu Diane.

Demult.

Cred că mă duc până la baie, a spus ea.

Cât a ieșit, el s-a uitat la fotografiile de pe noptieră și la cele atârinate de pereți. Fotografii de familie cu Carl în ziua nunții, pe treptele unei bisericii. Ei doi, la munte lângă un pârâu. Un cățel alb cu negru. Îl știa un pic pe Carl, un om de treabă, destul de liniștit, cu douăzeci de ani în urmă le vindea asigurări pe recolte și tot felul de alte asigurări oamenilor din întreg ținutul Holt, fusese ales în două rânduri primar. Louis nu-l cunoscuse prea bine. Acum se bucura de asta. Erau fotografii cu fiul lor. Gene nu semăna cu niciunul dintre ei. Un băiat înalt și slab, foarte serios. Și două fotografii cu fica lor când era mică.

Când ea s-a întors, el a spus: Cred că merg și eu la baie. A intrat și a folosit toaleta și s-a spălat conștiincios pe mâini și a stors un vârf mic din pasta ei de dinți și s-a spălat pe dinți și apoi s-a descălțat și s-a dezbrăcat și și-a pus pe el pijamaua. Și-a împăturit hainele deasupra pantofilor și le-a lăsat în colț, lângă ușă, și s-a întors în dormitor. Ea își pusese o cămașă de noapte și era în pat, cu veioza de pe partea ei aprinsă și lumina din tavan stinsă și fereastra crăpată un pic. Adia un vânt ușor și răcoros. A rămas în picioare în dreptul patului. Ea a dat deoparte cuvertura și pătura.

Nu te bagi în pat?

Mă gândesc.

S-a băgat în pat, pe partea lui, și a tras pătura și s-a lăsat pe spate. Nu spunea încă nimic.

La ce te gândești? a spus ea. Ești extrem de tăcut.

La cât de ciudat e totul. La cât de nou e să fiu aici. La cât de nesigur sunt, și un pic stresat. Nu știu la ce mă gândesc. Un ghiveci.

E ceva nou, nu-i așa, a spus ea. O noutate bună, aș zice. Tu nu?

Ba da.

Ce faci înainte de somn?

A, mă uit la știrile de la zece și mă bag în pat și citesc până adorm. Dar nu știu dacă o să pot să dorm în seara asta. Sunt prea încordat.

O să sting lumina, a spus ea. Putem să mai vorbim.

S-a întors în pat și el s-a uitat la umerii ei goi netezi și la părul strălucitor în lumină.

Apoi s-a făcut întuneric și doar lumina din stradă se mai vedea slab în cameră. Au vorbit despre lucruri banale, ca să se obișnuiască un pic unul cu altul, despre întâmplările mărunte obișnuite în orice oraș, despre sănătatea bătrânei doamne Ruth care locuia între casele lor, despre asfaltarea Birch Street. Apoi au tăcut.

După o vreme el a spus, Ai adormit?

Nu.

M-ai întrebat la ce mă gândeam. Printre altele: mă bucur că nu l-am cunoscut prea bine pe Carl.

De ce?

Nu m-aș simți așa de bine aici dacă l-aș fi cunoscut.

Dar eu am cunoscut-o destul de bine pe Diane.

O oră mai târziu, ea dormea și respira liniștit. El era încă treaz. O privea. Îi vedea chipul în lumina slabă. Nu se atinseseră. La trei dimineața, el s-a sculat și s-a dus la baie și s-a întors și a închis fereastra. Se stârnise vântul.

La ivirea zilei, s-a sculat și s-a îmbrăcat în baie și a privit-o din nou pe Addie Moore în pat. Se trezise.

Ne mai vedem, a spus el.

Ești sigur?

Da.

A ieșit și a mers până acasă pe trotuar, prin dreptul caseilor din vecinătate și a intrat și și-a făcut cafea și a mâncat pâine prăjită cu ouă și a ieșit și a lucrat grădina câteva ore și s-a întors în bucătărie și a luat un prânz timpuriu și a dormit adânc după masă, două ore.

Când s-a trezit în acea după-amiază și-a dat seama că se simțea rău. S-a sculat și a băut apă și simțea că arde. S-a gândit o vreme și a hotărât să o sune. La telefon i-a spus, Tocmai am tras un pui de somn și nu mă simt bine, o durere de stomac și de spate. Îmi pare rău. Nu vin în seara asta.

Am înțeles, a spus ea și a închis.

Și-a sunat medicul și s-a programat pentru a doua zi de dimineață. S-a culcat devreme și a transpirat peste noapte și nu a putut să doarmă și dimineața nu a avut poftă de mâncare, apoi s-a dus la doctor, care l-a trimis la spital să-și facă analize de sânge și de urină. A așteptat pe hol până când laboratorul a fost gata cu rezultatele și apoi a fost internat cu o infecție de tract urinar.

I-au dat antibiotice și a dormit aproape toată după-amiaza și iar a stat treaz aproape toată noaptea. Dimineața se simțea mai bine și i-au spus că probabil aveau să-l externeze spre seară. A luat micul dejun și prânzul și a tras un pui de somn și când s-a trezit pe la trei ea era pe scaunul de lângă pat. A privit-o.

Nu glumeai, a spus.

Asta ai crezut?

Am crezut că doar spui că nu te simți bine. Că ai hotărât că nu vrei să stai cu mine peste noapte.

Mă temeam că asta crezi.

Mă gândeam că n-o să meargă, a spus ea.

M-am gândit ieri la tine toată ziua și toată noaptea și toată ziua de azi, a spus el.

La ce te gândeai?

La cum o să-mi interpretezi greșit telefonul. Și la cum să-ți explic că vreau să vin în continuare noaptea și să fim împreună. La cum îmi doream acest lucru mai mult decât mi-am dorit orice altceva de multă vreme încoace.

Și de ce nu m-ai sunat? Ca să-mi spui?

M-am gândit că ar fi și mai rău, că ar suna cu atât mai mult ca și cum aș fi inventat toată povestea.

Mi-ar fi plăcut să fi încercat.

Ar fi trebuit. De unde ai aflat că sunt la spital?

Vorbeam azi-dimineață cu Ruth, vecina de alături, și mi-a spus: Ai auzit de Louis? Am spus, Ce-i cu el? E la spital. Ce-a pățit? Au spus că are nu știu ce infecție. Atunci am înțeles, a spus ea.

N-am de gând să te mint, a spus el.

Bine. Niciunul dintre noi n-o să mintă. Deci mai vii?

Cum mă simt mai bine și sunt sigur că am scăpat. Mă bucur să te văd, a spus el.

Mulțumesc. Arăți destul de șifonat în momentul ăsta.

N-am avut timp să-mi pun fața.

Ea a râs. Nu-mi pasă, a spus. Nu asta am vrut să spun.

Făceam pur și simplu o remarcă, o observație.

Tu, în schimb, arăți destul de bine, a spus el.

Ai sunat-o pe fiica ta?

I-am spus să nu-și facă griji. Că ies într-o zi și că nu are de ce să-și bată capul. N-o să trebuiască să-și ia liber de la muncă. Nu vreau să vină să mă vadă. Locuiește în Colorado Springs.

Știu.

E profesoară, ca mine. Apoi n-a mai spus nimic. Vrei ceva de băut? Pot s-o chem pe asistentă.

Nu. Mă duc acasă.

Te sun după ce ajung acasă și mă simt din nou bine.

Bine, a spus ea. Am luat deja bere.

A plecat și el a privit-o cum iese din încăpere și s-a întins în pat așteptând să adoarmă din nou, dar i-au adus cina și s-a uitat la știri în timp ce mânca și apoi a stins televizorul și a privit pe geam și s-a uitat cum se întuneca afară, deasupra câmpiei întinse dinspre mieznoapte de oraș.

În după-amiaza următoare l-au externat. Dar probabil că fusese mai bolnav decât crezuseră și i-a luat aproape o săptămână să-și revină, să se simtă suficient de bine încât să sune și s-o întrebe dacă putea să vină pe la ea în seara aceea.

Te-ai simțit în continuare rău?

Da. Nu știu de ce m-a ținut așa de mult.

A făcut duș și s-a bărbierit și și-a dat cu loțiune și la lăsarea întunericului și-a luat sacoșa de hârtie cu pijamaua și periuța de dinți și a mers prin fața caselor vecinilor și a bătut la ușă.

Addie a venit imediat. Păi. Arăți mai bine. Hai înăuntru. Avea părul pieptănat pe spate și era drăguț.

Au stat din nou la masa din bucătărie și au băut și au stat un pic de vorbă. Apoi ea a spus, Aș urca, tu?

Și eu.

A pus paharele în chiuvetă, iar el a urmat-o sus. S-a dus la baie și și-a pus pijamaua pe el și și-a împăturit hainele în colț. Ea era în pat, în cămașa de noapte, când a intrat în cameră. A tras păturile și el s-a întins.

Nu ți-ai lăsat pijamaua aici data trecută. Asta a fost alt motiv pentru care n-am crezut că o să mai vii.

M-am gândit că aș părea impertinent. Ca și cum aș crede că e ceva de la sine înțeles. Nici nu ne spusese rău mare lucru.

Păi de acum poți să-ți lași pijamaua și periuța de dinți aici, a zis ea.

Asta o să mă ajute să nu mai consum atâtea pungi de hârtie, a spus el.